

tariske Liv saaledes, at en Mand kan sidde i et saadant Embede, f. Eks. som Finansminister, uden hverken at være juridisk eller toldteknisk uddannet. Jeg vil ikke henpege paa den nuværende Minister, men paa den foregaaende, der, saa vidt jeg ved, hverken er Jurist eller har været ansat i Toldvæsenet, og som dog til Tilfredshed har beklædt Embedet som Finansminister. Det er altsaa ikke sikkert, at den øverste Chef just behøver at besidde Detailkendskab. Hvis han blot har den tilstrækkelige administrative Uddannelse, og hvis han har den virkelige Sagkundskab paa nationaløkonomisk Omraade, naar det, som her, gælder Skattevæsenet, og naar han desuden har det, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) nævnte, Evnen til at behandle Mennesker, saa er han skikket til at sidde paa denne Plads. Jeg tror, man skal se at komme bort fra den Tro, at det er Jurister, der skal beklæde de højeste Embeder indenfor dette Departement. Men jeg føler mig lidet foranlediget til at komme dybere ind paa den sidste ærede Talers Udtalelser, fordi jeg synes, at de i høj Grad formede sig som personlige Angreb. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem begyndte med at sige, at det mente han sig at være berettiget til, men jeg synes paa den anden Side at være berettiget til ikke at svare mere derpaa, end jeg har gjort.

Den nuværende Generaldirektør har altsaa ønsket at faa en Medarbejder, og denne faar, det er sandt, Stilling som Departementschef uden Departement. Men hvad kan man egentlig have imod det? Dette at faa nye Embedsmænd er ikke noget, som Rigsdagen i og for sig tilstræber. Her er der altsaa en Mand, der virkelig kan ansættes paa den Maade, at han ikke behøver nogen Medhjælp eller noget Kontor, fordi han skal arbejde paa den Maade, at han til en vis Grad faar sit Arbejde tildelt af Generaldirektøren, og som dog er i Stand til selvstændigt at gøre sine Studier og Undersøgelser for at udføre det Arbejde, som Generaldirektøren og han er enedes om, at han skal udføre. Det er, om man vil, baade et Arbejde sideordnet med Generaldirektørens — det ligger ogsaa i, at han faar en Departementschefs Stilling —, men ogsaa, det indrømmer jeg, en Art underordnet Arbejde. Hvordan skulde det ellers være? At ansætte to Embedsmænd: en Departementschef i Skattevæsenet og en General-tolddirektør og lade dem arbejde sammen — og det maatte de dog —, vilde være

vanskeligere i alt Fald overfor Ministeren end det, som nu foreslaas, at der ansættes en øverste Chef, som ved Siden af sig har en Mand, som han baade i de store Sager og i de enkelte Detailler kan forhandle med, hvis Arbejde han bestandig kan bruge, og som kan besørge det, som det er meget vanskeligt for den højeste Chef selv at overkomme. Jeg tror, det er en heldig Løsning. Jeg afventer, om man kan anvise andre Veje, men jeg maa stadig hævde, at det ikke er meget rimeligt, naar det fra Rigsdagens Side indrømmes, at der her foreligger et Arbejde, der i og for sig er for stort for en enkelt Mand, saa ikke at ville gaa ind paa en rimelig Løsning for at afhjælpe den Mangel, som man altsaa indrømmer der klæber ved dette, at den enkelte Mand ikke lettelig kan bestride det store Embede.

N. Neergaard: Det kan jo ikke undgaas, at Forhandlingen her til en vis Grad kommer til at forme sig som en Kritik af, at den højtærede Minister har udnævnt een og ikke to Personer til dette Embede, skønt det er noget, der er sket, og som vi mener, at Rigsdagen ikke umiddelbart kan gøre om. Men det forekommer mig, at den højtærede Minister ikke var heldig, da han hævdede Nødvendigheden af, at de to Embeder skal være paa een Haand. Jeg har erkendt, at der er et Argument at anføre derfor, det, som den højtærede Minister allerede har anført i Motiverne til Lovforslaget og ved sin Forelæggelsestale, nemlig at der under Forberedelserne af den store Skattereform er Fordele forbundet med at have en enkelt Mand, der har Overledelsen over det hele. Men der er rigtignok andre saa betydelige Mangler derved, at denne ene Fordel ikke kan opveje dem. Den højtærede Minister siger, at i en lang Aarrække har begge Embeder været beklædt af samme Mand. Ja, det er historisk ubestrideligt; men hvad var det for Embeder? Det var Embeder, der ikke blot tilnærmelsesvis var saa omfattende og besværlige, som de samme Embeder er blevet ved den Udvikling, de har gennemgaaet fra Skattelovene i 1903 og til Dato. Hvad laa der under Skattedepartementet den Gang? Der laa i det væsentlige Stempelskatterne, en lidet kompliceret Arveafgift og de uforanderlige Hartkornsskatter. Hvad laa der under Skattedepartementet allerede fra 1903? Foruden Stempelskatterne laa der den bevægelige Ejendomsskyld, til hvilken senere blev knyttet den meget vanskelige om en d